

Roma stadfester synet – nummer femten

Den endelige prøven: Oppvåkning til den profetiske striden om dyrets bilde

Jeff Pippenger

2024-09-03

Vi er nå i prøvetiden for dyrets bilde, og den første profetiske strid i adventismens historie blir nå gjentatt. I juli 2023 steg erkeengelen Mikael ned for å vekke Esekiels døde, tørre ben, som lå drept på gaten i den store stad Sodoma og Egypt. Der, i Åpenbaringens ellefte kapittel, blir de ført ut av sin døds søvn ved Åndens meddelelse. I Esekiels trettisjuende kapittel blir budskapet om de fire vinder identifisert som det budskap som forvandler de døde, tørre ben, som er identifisert som hele Israels hus, til Herrens hær. Profeten Daniel representerer Johannes' to drepte vitner, og han representerer også dem i dalen med døde, tørre ben, så vel som de kloke jomfruer i lignelsen.

Da millerittene oppfylte lignelsen, erkjente de at deres erfaring var framstilt i lignelsen. De hundre og førtifire tusen vil også måtte erkjenne at de har befunnet seg i ventetiden. Som Daniel i kapittel ni vil de måtte erkjenne at de har vært spredt inn i fiendenes land, slik dette er framstilt ved de sju tider i 3. Mosebok 26, og også forstå Nebukadnesars hemmelige fremstilling av dyrene.

I hver av disse linjene fremstilles en profetisk prøve fra Guds Ord. De to vitnene, døde i gaten, fylles med Ånden idet de oppreises. Esekiels døde ben måtte høre et profetisk budskap. Daniel hadde studert Moses' og Jeremias skrifter da han ble vekket til erkjennelse av sin adspredte tilstand. I kapittel to ble Daniel og de tre verdige billedlig talt vekket til erkjennelse av at de var blitt stilt under en dødsdom, og deretter reddet det profetiske lyset, som hadde vært skjult og så blitt avforseglet, Daniel og hans tre venner. Jomfruene i lignelsen blir vekket av et «rop» ved midnatt. Millerittene ble vekket da Kristus fjernet sin hånd fra figurene på kartet. I alle de seks vitnene er det et profetisk budskap som vekker de døde eller sovende. Deretter frembringer det en prøvelse hvor to klasser blir åpenbart ved avslutningen av prøvelsesprosessen.

På grunnlag av disse linjene er det fastslått at når de hundre og førtifire tusen blir vekket i de siste dager, er det Esekiels budskap om de fire vinder og om Moses' spredning syv ganger i Tredje Mosebok tjueseks. Det er oppstandelsens budskap som blir båret fram av erkeengelen Mikael. Det er budskapet om Nebukadnesars hemmelige drøm om dyrenes bilde.

Jomfruene prøves på grunnlag av om de har olje, som identifiseres som «budskapene fra Guds Ånd». Millerittene ble vekket da de innså at de var identifisert i Guds profetiske Ord, og også da de så at det samme beviset som først fikk dem til å forutsi 1843, i virkeligheten forutsa 22. oktober 1844. På grunnlag av disse linjene blir det fastslått at når de hundre og førtifire tusen vekkes i de siste dager, vil de bli vekket til et profetisk prøvende budskap som frembringer to klasser av tilbedere.

Alle disse linjene finner sin fullkomne og endelige oppfyllelse i den perioden med profetisk prøvelse som er framstilt ved dannelsen av dyrets bilde til og av dyret. Denne prøven er avsluttet når nådetiden lukkes for jomfruene ved søndagsloven. Derfor er prøvingsprosessen knyttet til

dyrets bilde, som gjentatte ganger framstilles som en prøve som åpenbarer hvem som har forstått det budskapet som ble avforseglet, framstilt ved alle disse profetiske linjene. I Daniel tolv leder de vise, som forstår kunnskapsøkningen, gjennom en tredelt prøvingsprosess som er framstilt som å bli rensset, gjort hvite og prøvet. Disse tre trinnene er overbevisningens trinn, frambrakt av Den Hellige Ånd, og representerer overbevisning om synd, rettferdighet og dom. Disse tre trinnene er forgården, det hellige og det aller helligste. Disse tre trinnene er også framstilt i de tre englene i Åpenbaringen fjorten, så vel som i erfaringen til Daniel og de tre verdige i kapittel én. Der bestod de først en prøve knyttet til kosthold, deretter en synlig prøve, og til slutt bestod de den tredje prøven gitt av nordens konge — framstilt ved Nebukadnesar.

Og disse fire unge menn gav Gud kunnskap og innsikt i all slags lærdom og visdom; og Daniel hadde forstand på alle syner og drømmer. Da nå den tid var omme som kongen hadde fastsatt for at de skulle føres inn, førte overhoffmannen dem fram for Nebukadnesar. Og kongen talte med dem; men blant dem alle fantes ingen som Daniel, Hananja, Misjael og Asarja; derfor ble de stående i kongens tjeneste. Og i enhver sak som krevde visdom og forstand, og som kongen spurte dem om, fant han dem ti ganger bedre enn alle spåmennene og stjernetolkerne som var i hele hans rike. Daniel 1:17–20.

Den siste av tre prøver for Daniel og de tre trofaste var en prøve gjennomført av Nebukadnesar; slik framstilles dermed at den siste profetiske prøven som Daniel og de tre trofaste er et forbilde på, handler om Babylon, for Nebukadnesar var kongen, noe som i Jesaja kapittel sju, vers åtte og ni, fastslår en konge, en nasjons hovedstad og et «hode», som er utskiftbare symboler. «Hodet» representerer overhodet for det moderne Babylon i de siste dager. Dette «hodet» i de siste dager er skjøgen i Åpenbaringen sytten, som på sin panne har skrevet: «MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MOR TIL SKJØGENE OG TIL VEDERSTYGGELIGHETENE PÅ JORDEN.»

De hundre og førtifire tusens siste profetiske prøve er knyttet til en riktig eller uriktig forståelse av «hodet» til det moderne Babylon i de siste dager. Deres siste prøve omfatter også forståelsen av at det moderne Babylon og det moderne Roma er utbyttbare symboler, og at derfor det moderne Babylons «hode» er det samme «hode» i begge linjer, for de er utbyttbare symboler.

«Verden er fylt av storm og krig og splid. Likevel skal folket under ett hode — den pavelige makt — forene seg for å stå Gud imot i hans vitners person.» Testimonies, bind 7, 182.

Daniel og de tre verdige illustrerer at den endelige profetiske prøve, for det er alltid en prøve på profeti, er en prøve angående Roma, for hodet i de siste dager er pavemakten, som er et forbilde ved Nebukadnesar, Babylons første hode, som personlig prøvde Daniel og de tre verdige. Striden som er forbildet ved Daniel og de tre verdige, er også foregrepet av den første striden i adventismens grunnleggende historie, slik den er fremstilt på 1843-kartet, som ble ledet av Herrens hånd, og ikke skulle forandres. Striden som er fremstilt på 1843-kartet, var basert på å identifisere Antiokus Epifanes eller det hedenske Roma som den makten som stadfestet synet i vers fjorten i Daniel kapittel elleve.

I de siste dagers historie vil de hundre og førtifire tusen bli prøvet på sin profetiske forståelse. Den profetiske forståelsen blir stadfestet ved de flere profetiske linjene som opprettholder den endelige

prøven som profetisk av natur. Prøven vil være progressiv og vil nå sin avslutning med en åpenbaring av to klasser av tilbedere.

Slik det er framstilt i Daniel kapittel tolv, begynner prøven når nytt profetisk lys blir avseglet, og den første prøven er da om man vil ete budskapet eller forkaste budskapet. Denne prøven er framstilt av Daniel som «renset», og den neste prøven kalte Daniel «gjort hvite», og prosessen endte ved den tredje og siste prøven framstilt som «prøvet». Den tredje og siste prøven er der de to klassene blir «prøvet», og det er der de åpenbarer om de har olje eller ikke.

Daniel kapittel én identifiserer direkte den siste prøven, og derfor identifiserer Daniel den prøven som fremstilles som «dyrets billedes dannelse», som er den «prøven Guds folk må bestå», både før «de blir beseglet» og også før «nådetiden avsluttes» ved den snart kommende søndagsloven.

Prøven på hvordan dyrets bilde blir dannet, innebærer den profetiske prøven i å forstå den trefoldige unions profetiske struktur. Dragen, dyret og den falske profet har en særskilt profetisk struktur som er stadfestet på grunnlag av en mengde profetiske vitner. Å forstå hvordan den trefoldige unionen kommer sammen som én profetisk makt i de siste dager, er å forstå hvordan dyrets bilde blir dannet.

En enkel, men kompleks illustrasjon av betydningen av å forstå hvordan dyrets bilde blir dannet i de siste dager, er Paulus' vitnesbyrd om syndens menneske i 2. Tessalonikerbrev, kapittel to. Paulus behandler det profetiske forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma, og når han gjør det, viser han at «det profetiske forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma» er et emne som åpenbarer to klasser av tilbedere.

Én gruppe som elsker sannheten om «det profetiske forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma», og en annen gruppe som ikke elsker den sannheten og derfor får virksom villfarelse. Det profetiske forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma, som Paulus la fram, er bare ett av mange profetiske skriftsteder som fremstiller forholdet mellom disse to maktene, og også forholdet mellom disse to maktene og Amerikas forente stater.

Det hedenske Roma er dragen, det pavelige Roma er dyret, og Amerikas forente stater er den falske profet. Akab er dragekongen over ti konger, som er gift med skjøgen Jesabel, som hersker over en todelt skare av falske profeter. De mannlige profetene var Ba'als profeter, og lundens prester representerte den kvinnelige gudinnen Astarte. Sammen er de et forbilde på de siste dagers falske profet, som danner et bilde av dyret, framstilt ved de kvinnelige prestene og de mannlige profetene.

Dragen er Akab, som er et symbol på de ti kongene i Åpenbaringen sytten, og er det sjuende riket av åtte riker. Det sjette riket er Amerikas forente stater, Jesabels falske profeter; det sjuende riket er de ti kongene, De forente nasjoner, dragens makt, og det åttende riket, som er av de sju, er det femte riket som fikk et dødelig sår, som blir oppreist som det åttende og siste riket, hvilket er dyret, som Amerikas forente stater og deretter hele verden gjør et bilde til og av.

Daniels bok, kapittel 1, identifiserer en avsluttende profetisk prøve som innebærer forståelsen av Roma slik det er framstilt i Guds Ord. 2 Tessalonikerbrev identifiserer at den avsluttende

profetiske prøven omfatter lys angående strukturen til det moderne Roma, slik den er fremstilt ved det profetiske og politiske forholdet mellom det hedenske og det pavelige Roma.

Daniel kapittel to viser at det finnes en hemmelighet som blir åpnet i de siste dager, og som prøver de hundre og førtifire tusen; for Daniel og de tre trofaste menn i kapittel to representerer Guds folk i endetiden. Den profetiske hemmeligheten som blir åpnet, og som derfor prøver dem, er Nebukadnesars hemmelige drøm om dyrenes bilde, og den fremstiller således den siste prøve for de hundre og førtifire tusen, som, slik Søster White nedtegnet det, er «dannelsen av dyrets bilde.»

Prøven fremstilt i Daniels bok kapittel to er stilt under dødstraffens trussel. Som en illustrasjon av de siste dager bekrefter den det Paulus lærte da han identifiserte den kraftige villfarelsen som kommer over dem som ikke elsker sannheten. I Daniels historie frelste hans forståelse de vise menn i Babylon, men det finnes ingen nådetid etter den endelige prøven i de siste dager.

Hver linje i stridsspørsmålet om Roma som et symbol, som vi har identifisert, avlegger et direkte vitnesbyrd om den striden som nå er i gang. Mens bevegelsen for søndagslovgivning nå gjør sitt fremstøt i mørket, identifiserer Guds profetiske Ord dens tilnærming, skjønt svært få sjeler er dagens barn, og de som ikke er dagens barn, er derfor uvitende om at prøvetidens sand raskt rinner ut. Dette skjer i den sammenheng som Søster White har påpekt, hvor de siste bevegelser vil være hurtige. I juli 2023 steg Mikael ned for å reise sin veldige hær på føttene, men for å være en del av hæren er det et profetisk verk som først må fullbyrdes, og det fullbyrdes i det politiske miljø hvor dyrets bilde blir dannet.

Det profetiske verket som må fullføres, innbefatter en erkjennelse av dannelsen av dyrets bilde. Profetistudenten må ved de begivenheter som finner sted i den nåværende historie, erkjenne at de religiøse og politiske faktorene som frembringer dyrets bilde i De forente stater, er i virksomhet. Studenten må også erkjenne hvordan dyrets bilde profetisk blir dannet, slik det er framstilt i Guds Ord. Han må videre erkjenne at samtidig som dyrets bilde blir dannet i De forente stater, blir Guds bilde dannet i de hundre og førtifire tusen. Han må forstå parallellen mellom endetidshistorien og millerittene under utviklingen av Midnattsropets budskap i deres historie, da de ble vekket til erkjennelsen av at de befant seg i lignelsens ventetid, og derfor selv er jomfruene. Alle tre elementer er en del av den profetiske prøven som begynte å utspille seg i juli 2023.

«Bod på bod» var hver strid om Roma som har oppstått i adventhistorien, hellig historie som blir gjentatt i de siste dager. Den endelige striden om Roma er en direkte følge av at Guds folk nektet å våkne ved budskapet som kom i juli 2023.

«Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler slår feil, vil vranglærdommer komme iblant dem, og disse vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren kaller alle som tror hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, tilpasset denne tiden. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som ligger rett foran oss. Dette lyset bør lede oss til en flittig granskning av Skriftene og en høyst kritisk prøvelse av de standpunkter vi holder. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter skal bli grundig og utholdende rannsaket, med bønn og faste. De troende skal ikke hvile i antakelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannheten. Deres tro må være fast grunnlagt på Guds ord, slik at når prøvelsens tid kommer og de blir ført

fram for råd for å svare for sin tro, kan de være i stand til å gi en grunn for det håp som er i dem, med saktmodighet og frykt.»

«Agiter, agiter, agiter. De emner som vi fremstiller for verden, må være en levende virkelighet for oss. Det er viktig at vi, når vi forsvarer de læresetninger som vi anser for grunnleggende trosartikler, aldri tillater oss å bruke argumenter som ikke er fullt ut holdbare. Slike kan være tilstrekkelige til å bringe en motstander til taushet, men de ærer ikke sannheten. Vi bør fremføre holdbare argumenter som ikke bare vil bringe våre motstandere til taushet, men som vil tåle den nærmeste og mest gjennomtrengende granskning. Hos dem som har utdannet seg selv til ordskiftere, er det stor fare for at de ikke vil behandle Guds ord med rettferdighet. Når vi møter en motstander, bør det være vår oppriktige bestrebelse å fremholde emnene på en slik måte at det vekker overbevisning i hans sinn, i stedet for bare å søke å gi den troende tillit.»

«Uansett hvor stor menneskets intellektuelle fremgang måtte være, må han ikke et øyeblikk tro at det ikke er behov for en grundig og vedvarende granskning av Skriftene for å få større lys. Som et folk er vi hver for oss kalt til å være studenter av profetiene. Vi må våke med alvor, så vi kan skjelne enhver lysstråle som Gud vil la skinne for oss. Vi skal gripe sannhetens første glimt; og gjennom bønnfullt studium kan klarere lys oppnås, som kan legges fram for andre.» Testimonies, bind 5, 708.

Protestantene på Millers tid nektet å la seg styre av grammatikkens regler og valgte å se bort fra ordet «også» i vers fjorten, som grammatisk fastslår at «de voldelige blant ditt folk» representerte en ny makt som ble innført i den begivenhetsrekken som var fremstilt i de versene hvor vers fjorten står. Uriah Smith gjorde nøyaktig det samme da han ignorerte de grammatiske bevisene som viser at kongen i nord i vers trettiseks og senere i vers førti måtte være den samme kongen i nord som hadde vært emnet siden vers trettien.

I dag benytter de som lærer at De forente stater er «røverne», et avsnitt fra Søster White som identifiserer den pavelige makt og De forente stater som de to fremste forfølgende makter i de siste dager, og fordreier grammatikken for å hevde at henvisningen til «den gamle verden», som Søster White bruker for å definere Europa, i virkeligheten representerer tidligere historie. Grammatikken i avsnittet beviser at dette er en uriktig antagelse, og den måten Søster White bruker «den gamle verden» på i avsnittet, stemmer overens med hvordan hun bruker det andre steder i sine skrifter. Når hun gjør det, er hun også i samsvar med historikere som bruker uttrykket «den gamle verden» i forhold til «den nye verden» for å skjelne mellom Europa og Amerika.

«Romanismen i den gamle verden og det frafalne protestantismen i den nye vil følge en lignende kurs overfor dem som ærer alle de guddommelige forskrifter.» The Great Controversy, 615.

Grammatisk sett identifiserer uttrykket «skal forfølge» at begge maktene som representeres ved den «gamle verden» og den «nye», begge «forfølger» forfølgelsen av Guds folk i de siste dager, og det er grammatisk mangelfullt å hevde at denne setningen viser til den «gamle verden» som fortidshistorie, og den «nye» som de siste dager. «Linje på linje» underviser alle Romas gamle stridsspørsmål profetistudenten om de siste dager i at når de vekkes til prøven med dyrets bilde, vil den innbefatte et miljø der den riktige identifikasjonen av røverne av ditt folk blir åpenbart. Den

rette forståelsen av «røverne» er framstilt på pionerkartet fra 1843, og er derfor en grunnleggende sannhet, som ble stadfestet ved Profetiens Ånds autoritet. Dette identifiserer at når profetistudentene vekkes til sin endelige prøve, vil emnet om «røverne» også representere det endelige angrepet på de grunnleggende sannheter og på Profetiens Ånd.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.